

historisk Mærkværdighed fremsøre, at jeg i Løbet af Aaret har seet Udskrivningslove indførte i et af Hertugdømmerne. Om nu disse Udskrivningslove ere blevne indrettede saaledes, at de give den samme Frihed til at udskrive som her, det veed jeg ikke; men hvorledes de saa end ere blevne, kan det ikke forhindre os fra at betragte det, som hvert Aar tilstaaes af Mandskab til Hæren, som en Bevilling, der slet ikke paa den Maade hænger sammen med Planen af 1842. Planen eller Loven af 1842 — thi som saadan skal jeg meget gjerne betragte den — har vistnok sin fuldstændige Betydning, men dog ikke ligeoverfor Grundloven. og der, hvor Grundloven siger, at, hvad der hidtildags var reguleret ved en Plan, for Fremtiden skal reguleres ved en aarlig Bevilling af Rigsdagen, der staaer denne Bevilling som den sidste Lov over den tidligere planmæssige Bestemmelse, og saaledes er det netop med Mandskabets Udskrivning. Naar der hverken har været finantstille Hindringer eller Hindringer med Hensyn til Mandskabs Bevilling, har Ministeren ikke noget Støttepunkt i at sige: Jeg har fulgt Planen; han har da ikke fulgt den Tilskyndelse, som laa i den bestaaende Lov, han har fulgt en anden Tilskyndelse efter en Regel, han selv har givet. Denne Regel, har han blandt Andet nævnt os, var at skaffe en Censformighed tilveie mellem hvad der skeer her og i Hertugdømmerne. Jeg kender ikke, hvor stor Raadighed han har over, hvad der skeer i Hertugdømmerne; men, kunde vi ikke ogsaa tænke os, at han henter Reglen fra vore bestemt udtalte Duffer og overfører den paa Hertugdømmerne? (Hør!) Jeg siger kun dette for at prøve paa, om vi maaskee kunne blive enige om en sundere og rigtigere Betragtningssaaende af et Forhold, der er meget vanskeligt i en Overgangstid. — Hermed har jeg ogsaa besvaret den tredie Grund, Ministeren fremsførte; det var den om Recrutmasfens Indførelse og Anvendelse i Overensstemmelse med Planen. Jeg har gjort opmærksom paa, at den Art Planmæssighed ikke er tilstede; jeg skal yderligere gjøre opmærksom paa, at Krigsministeren — det ville vi faae at see i Finantsloven og have allerede tildeels seet det — er meget tilbøjelig til at støtte sig til Planen,

naar det stemmer med hans Anskuelse, og meget tilbøjelig til at gaae udenfor den, hvergang dette passer til hans Anskuelser (Hør!). Jeg har navnlig gjort opmærksom derpaa med Hensyn til Lønningsforøgelserne; Lønningerne ere ogsaa planmæssige, men der er begjært mange, der gaae udenfor Planen. Jeg troer saaledes ikke det egentlig har noget Rigtigt paa sig med den Planmæssighed; det klinger godt, men det er ikke saa indholdsrigt, som man maaskee i første Dieblik kunde troe. Nu komme vi til en Hovedgrund, hvad ogsaa Ministeren nævnte som sin Hovedgrund, og det er Hensynet til Forsvarsvæsenet. Medens Mange af os, og jeg blandt dem, nu mene, at selv det Planmæssige, som findes i vort Forsvarsvæsen, ikke i Forhold til vor hele Stilling gjør noget overordentligt strengt Krav til Mandskabet, er det dog ganske vist, at vi alligevel ikke skulle paa egen Haand danne et Forsvarsvæsen, som gjør strengere Fordringer end de planmæssige. Naar vi ikke have andre Grunde til at holde Mandskab inde, end dem, som skulle hentes fra det Planmæssige, eller rettere sagt fra den Udførelse, vi gjøre fra Planen, saa have vi ikke nogen berettiget Grund, og Ministeren har heller ikke nogen Berettigelse til at holde mere Mandskab inde end det, der skal ligge til Tjeneste i 16 Maaneder, saafremt han ikke kan sige: Jeg har Uffavn af øvet Mandskab. Naar han kan sige dette, naar han kan sige: Jeg behøver til Statens Tjeneste mere Mandskab end det, som de for 16 Maaneder Indkaldte give, saa er han berettiget og nødt til at indkalde mere Mandskab; thi han kan ikke strax bruge det uøvede Mandskab, og desuden er vor hele Organisation indrettet derpaa; men, naar Rigsdagen i forrige Aar har givet ham de fuldstændigste Midler til at have øvet Mandskab nok, saa at han kun behøvede at beholde 16 Maaneders Mandskab inde, saa har han af individuelle Betragtninger over Forsvarsvæsenet ingen Berettigelse til at holde Mandskab længere inde; thi det er fremkaldt ved en fuldkommen individuel Betragtning af Forsvarsvæsenet, og, indtil anderledes bliver afgjort ved Lov, staaer den større Deel paa Lovens Side, og staaer ligesaa fast som den ærede Minister. Jeg har nu den fulde Overbeviisning, at i en